

σω. "Όταν λείψω εγώ, θά λείψη κι' ο μεγάλος μισθός μου, θ' όποιος σήμερα μου επιτρέπεται να κάνω την πλουσία αυτή ζωή, με την ήλιθα να επιτύχη έναν καλό γάμο. Σκέψου, μικρούλα μου, σοβαρότερα..."

"Έτσι, όταν μετά λίγες μέρες, ο Τόμ τη ρώτησε αν είχε σκεφθί, εκείνη άπάντησε μ' αδιαφορία ότι δεχόταν να γίνει γυναίκα του. "Αλλά, ενώ ή φίλες της ζήλευσαν την εύτυχία της, εκείνη έκλαιγε τώρα κρυφά και καμιά φορά έλεγε στον πατέρα της, πως ο Τόμ δεν ήταν το Ιδανικό της κι' έπομένως δεν ήταν δυνατόν να ζήση εύτυχημένη. "Αναγνώριζε βέβαια την καλωσύνη του νέου και τ' ά χαρίσματά του, αλλά δεν ένοιωθε αγάπη γι' αυτόν και φοβόταν μήπως αυτό που έκανε δεν ήταν σωστό..."

"Όσοτος κι' ο Τόμ δεν άργησε γ' άντιληφθί την άλήθεια και τότε έκλεινι, μπροστά στις έπιμονες έρωτήσεις του, που είπε ότι δεν τον άγαπούσε. Δίχως μιά πικρή λέξι, ο νέος δέχτηκε να διαλύσουν τους άρραβώνους τους. Μετά λίγο καιρό, ο άπαρηγόρητος Τόμ, έμιαζε εσφακιά πως ή Σούθια έπρόκειτο να ινη-τεουσή μ' έναν νέο άνάξιδι της, έναν γελοίο τύπο τών σαλονιών. "Ένοιωσε τότε θραειά λύπη. "Αλλά πολύ γρήγορα πάλι, πληροφορήθηκε πως ο γάμος αυτός είχε ματαιωθί, γιατί ο μηνηστήρ δεν ήταν πια ένας προικωθήρας, ο όποιος μόλις έμιαζε πως ή Σούθια δεν είχε περιουσία, δεν δίστασε να της πη, ότι άφου κι' ο ίδιος δεν ήταν πλούσιος, ήταν προτιμότερο να μη μιλήσουν πια για γάμο. Καί τ' ά λόγια του πατέρα της δεν άργησαν να έπαληθύνουν.

Μιά μέρα, ο μίστερ Ρέυναρντ πέθανε εσφακιά κι' ή Σούθια έμεινε μόνη κι' άπρακτη-τευτή στον κόσμο. Με τ' ά λίγα χρήματα που είχε, ή κακότυχη νέα έφυγε για τ' ά Παρίσι. "Άρχισε τότε να εργάζεται ως μανκενέ στον μεγάλο ραπτικό οίκο του Μπιζέ και μέσα στην πολυθόρυπη ζωή της μεγαλουπόλεως, ή μέρες της κυλούσαν φτωγικά και μελαγχολικά. "Η πραγματικότητα φανερόντων τώρα μπροστά της σ' άλη την τραγική γυμνήτης ά της.

Και νά που τώρα, αυτή ή άλλοτε ζηλειμένη βασιλοπούλα του παραμυθιού, θρισκόταν μέσα σ' ένα καισαράκι, περιμένοντας νάρθη πάλι ή σειρά της για να έ-εξακολουθήση την έπιβεινι των άνοιξιάτικων μοντέλων.

"Ο εσφακικός εργοιός της "Γριμα και τών θοπηθών της, δέκοψε τις θλιθερές σκέψεις της Σούθιας. "Η νέα σπκόθηκε και στάθηκε νύ της σορέσουν ένα άμοινοικό άνασπιλά για τή πλάξ, μ' ένα μεγάλο ψάθινο καπέλλο, τ' όποιο έφεπτε άπαλά και πλαισιουε με γάρι την εκφραστική φυσιογνωμία της. Μ' ένα τελευταίο γοηγορό θλέμμα στον καθρέφτη, ή Σούθια έτοιμάστηκε να θγθί.

"Μις Σούθια, ψιθίρισε ή "Γριμα ενώ ή έπιδειξίτητα διόρθωνε μιά πτυνή του φοροάματος, προσπαθήσε να ναμονελάσσε-τε. Σ' άς ταριάζεις τ' ό πρόνογο της. Σ' την άρχη της έπιδειξέος μας ήασσε τόσο γαριτομνη, θάρρος!

"Καλή μου "Γριμα, τ' νομίζεις εύκολο να ναμονελά κανεις όταν ή καρδιά είναι πονεμένη. Μά έννοια σου, θά προσπαθήσω..."

Κι' ενώ περνούσε τον διάδρομο για να θγθί στα σαλόνια, ή Σούθια αυλλογιόζοταν:

"Παράξενο άλήθεια, τ' ά καλά ασθήματα συναντ' ά κανεις σ' όους άνθρώπους του λαού! Αύτη ή καμμένη ή "Γριμα, έξασφα, με πόνη λεπτήτητα φέρεται άπέναντι μου. Αύτη φρόντισε να μω' δοθί ίδιαίτερο καισαράκι, για να μη ντύνομαι στον κοινό θάλασο, μαζί με τ' άλλα μανκενέ, κι' όταν μω' μιλάει ποσοπα-θει να μη θίξη την εύαισθησία της άλλοτε πλουσίας πελάτιδος τ' ό κασταθήματος.

Μηχανικά, μ' ένα τυπικό γαυόγελο σ' ά νειλη της, ή Σούθια περνούσε άργά από τή μιά σ' όθουσα στην άλλη. Δελίασε μονάχα μιά στιγμή, καθώς πλαισάζε στο σαλόνι, όπου ποτήστουσε είχε πη την κυρία Γκρέγκορ. "Όσοτος έπεβλήθη στον έαυτό της, κι' α' θόρημα τήσκούε τ' ό θλέμμα της. Με κατάπληξι έμιας αντελήφθη πως ή παλαιά φίλη της δεν θρισκόταν πια έκει. "Ένοιωσε μιά άνακοήσιμη και τ' ό θραειά της εσαναθήσε τ' ό πρόνογο όθος του. "Η έπ' έβειξίς των άνοιξιάτικων μοντέλων είχε τελειώσει τ' όμα, κι' ενώ έθγανει από τ' ά σαλόνια, ή Σούθια έφριχνε μιά τελευταία ματιά σ' όους μεγάλους καθρέφτες. Μέσα

ατ' ό κρύσταλλο τους άντικαθραφτιζόντουσαν τ' ά γοητευτικά νειά-της και μελαγχολικά σκεφτόταν, πως άσφαλός θά την είχε άγοράσει άλλοτε την τόσο ταριαστί στην λεπτή άμορφία της τουαλέττα που φορούσε...

Μαζύ τώρα, όλα τ' ά μανκενέ είχαν άνεθί άπάνω στην έξέδρα και σχημάτιζαν ένα έκλεκτο πολύχρωμο μπουκέτο με τις κομ-μές τουαλέτες τους...

Λίγο άκόμα και για τις φτωγές αυτές κοπέλλες θά έσθηνε μονομιάς τ' ό όνειρο τ' ό πλούτου που έζησαν για μιά στιγμή...

Βιαστική νά φύγη, νά θρεθί πάλι μόνη της στην κάμαρά της, ή Σούθια, κατέβαινε γρήγορα τ' ά σκάλα τ' όδο προσποικου. Έίχε έπιβεινι πια στην έξεδο, όταν είδε να στέκεται μπροστά της ένα πλούσιο ίδιωτικό αυτοκίνητο. "Ένας σωφέρ, ντυμένος με τή άμμηπη στολή του, θηματίε άπάνω-κάτω στο πεζοδρόμιο. Μόλις τον είδε, έσπευσε ν' άνοιξη την πόρτα του αυτοκινήτου.

Παραξενωμένη, ή Σούθια, γύρισε και κίτταξε πίσω της για να δη ποίος κατέβαινε κατόπι της, τών όποιο περιέμεινε με τ' όση έπισομητότητα. "Άπόρσιε έμιας σάν δεν είδε κανέναν και μονομιάς άναγνώρισε τή φυσιογνωμία τ' ό σωφέρ, ενώ στο θάθος τ' ό αυτοκινήτου δέκρινε τή μίσση Γκρέγκορ, ή όποία της έγνεφε νά πλησιάζη.

"Η νέα προχώρησε και μπήκε στο αυτοκίνητο, τ' όποιο εκέ-νιρε έμιας. Τυφερά, ή μίσση Γκρέγκορ άγκάλασε τή Σούθια ενώ της ψιθίριξε χίλια δυό λόγια φιλικά κι' ένθαρρυντικά.

"Γιατί, μικρή μου Σούθια, νά φύγης έτσι εσφακιά από τήν "Αγγλία, γαρις νά μ' άς πής τ' ό πηγαί-νεις; Δεν είχες λοιπόν έμ-πιστοσύνη στην αγάπη μας; "Όταν σ' είδα προ-τήτερας, εκεί μέσα, τ' ό θλιμένο θλέμμα σου μωυ σπάραιε τή καρδιά, αγα-πημένο μου παιδί... Κι' ε-γώ θέλω νά σ' έλάττω γα-ρούμενη, όπως σ' έ θυμού-μαι από τ' ά περασμένα χρόνια... "Αλλά δεν είναι αυτό μονάχα, σκέπτομαι και κάποιον άλλον ο' ό-ποιος είναι πάντα δυστυχι-σιμένος... Δεν τ' όν λυπάσαι, Σούθια; "Εκείνος έμιας έ-εξακολουθεί νά σ' αγαπά..."

Τ' ό αυτοκίνητο είχε στα-θί τώρα μπροστά στην εί-σοδο μιάς τουριστικής λέ-σσης. "Ένας κομψός νέος περιέμεινε στην είσοδο και μόλις είδε τ' ό αυτοκίνητο, πλαισίασε κι' άνοιξε την πόρτα.

Μιά στιγμή, στάθηκε κα-τάπληκτος κι' έμιας κα-τόπι άσπάζε τ' ά δυό γ' όρια της νέας και τήν τ' όδξη κοντά του, ψιθιρίζοντας σάν μέσα σ' ένα όνειρο:

"Αγαπημένη μου, είναι άλήθεια; Σ' έ εσαναθ' σκα, μικρή μου Σούθια! Τ' ό δ-νειρο τ' ό ζήης μου πραγματοποιείται λοιπόν... Σούθια, μιλή-σε μου, πές μωυ... πές μωυ πως δεν θά νοριστώμεις πια π' ατ'...

Με θραειά συγκίνηση, άνάμεσα σ' ά δάκρυα που τήν έπιγναι, ή νέα ψιθίρισε:

"Ό! Τόμ, θά άποσ' όφης ποτέ νά με συγγ' όρησις; "Υπήρξε πολύ άνόγη κι' έπιτόμια φέρθωκα μαζί σου σάν ενέμια κα-κοιστημένο π' ατ'... και ή ζωή των δυό τελευταίων γ' όρων με δι-έξαιε πολλά... Είπα την πραγματικότητα και..."

"Σώπα, Σούθια, φώναξε ο νέος με τρελή γαρά, θέλω νά γ' όρησις τ' ά περασμένα και μονάχα νά θυμάσαι πως δεν έπαφα όθτε στινήν νά σ' ελατρεύω..."

Κι' άπότομα, παόόπορα, άδιαφορώντας για τ' ά δικάριτα θλέμματα των διασπατών, ο Τόμ έσφιξε τή νέα στην άγκαλιά του και τ' ά γ' όλη του ενώθησαν σ' ένα άτέλειωτο φιλί, ενώ ή μίσση Γκρέγκορ μ' ένα γαυόγελο γαράς κίτταξε με μητρική στοργή τ' άγαπημένα παιδιά της...

Τ' ά χελιά ενώθησαν σ' ένα άτέλειωτο φιλί...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
ΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΑΜΑΘΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ
"Έχι' όπολογισθί, ότι τ' ό λεξιλόγιο ενός μορφωμένου άνθρώ-που άποτελείται από 4.000 διάφορες λέξεις, ενώ ενός άμορφω-του από 300-400 λέξεις.